

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **O. R.**, zastoupený Mgr. Bc. Michaellem Kisem, advokátem, se sídlem Kostnická 2916/16, Chomutov, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. února 2016, č. j. OAM-12/LE-LE05-LE05-PS-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. března 2016, č. j. 41 Az 6/2016 - 21,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. března 2016, č. j. 41 Az 6/2016 - 21, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 9. února 2016, č. j. OAM-12/LE-LE05-LE05-PS-2016, **s e r u š í** a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.
- III. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Bc. Michaeli Kisovi, advokátovi, se sídlem Kostnická 2916/16, Chomutov, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 8.228 Kč, která je splatná do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalobce se dne 3. února 2016 dostavil na oddělení Policie ČR, aby zažádal o udělení výjezdního příkazu. Policisté zjistili, že žalobce pobývá na území ČR v rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění ze dne 11. dubna 2015, a proto přistoupili k zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dne 5. února 2016 žalobce požádal o mezinárodní ochranu. Žalovaný proto v záhlaví označeným rozhodnutím rozhodl o tzv. „přezajištění“ žalobce podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, a to na 110 dnů. Žalovaný totiž dospěl k závěru, že je důvodné se domnívat, že by vedení řízení o mezinárodní ochraně s žalobcem bez současného omezení jeho osobní svobody mohlo ohrozit veřejný pořádek.

[2] Žalobce proti rozhodnutí žalovaného brojil správní žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), který však shledal žalobu nedůvodnou a zamítl ji. Krajský soud potvrdil názor žalovaného o tom, že v žalobcově případě byly dány důvody představující nebezpečí pro veřejný pořádek, jelikož žalobce ignoroval předpisy regulující pobyt cizinců na území ČR a porušoval normy upravující zaměstnanost. V souhrnu se podle krajského soudu v případě žalobce jednalo o neúctu k právnímu řádu ČR a o natolik intenzivní porušení veřejného pořádku, že nebylo možné předejít jeho pokračování bez žalobcova omezení na osobní svobodě.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[3] Proti označenému rozsudku krajského soudu žalobce (nyní stěžovatel) brojil včas podanou kasační stížností z důvodu uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel nejprve krajskému soudu vytkl, že nesprávně posoudil otázku přezkoumatelnosti odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Toto odůvodnění pouze přebírá závěry z rozhodnutí o zajištění stěžovatele v režimu zákona o pobytu cizinců. Žalovaný navíc stěžovatele nevyslechl a spokojil se pouze s vysvětlením, které stěžovatel podal při zajištění podle zákona o pobytu cizinců dne 3. února 2016. Žalovaný správní orgán i krajský soud také nedostatečně odůvodnily své závěry, podle nichž zajištění stěžovatele nebylo možné nahradit zvláštními opatřeními ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o azylu. Nesprávně odůvodněné byly podle stěžovatele i pasáže rozhodnutí žalovaného, které se týkaly stanovení délky zajištění, neboť žalovaný postupoval paušálně bez ohledu na individuální okolnosti případu.

[5] Dále stěžovatel podotkl, že žalovaný i krajský soud zmiňují pouze skutečnosti jdoucí ve stěžovatelův neprospěch a skutečnosti v jeho prospěch neberou v potaz. Konečně stěžovatel uvedl, že krajský soud ani žalovaný správní orgán dostatečně vážně nezohlednily riziko vážné újmy, které stěžovateli hrozí v případě návratu na Ukrajinu, kde probíhá občanská válka.

[6] Na základě všech výše uvedených důvodů stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

pokračování

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zopakoval, že stěžovatel porušoval právní úpravu pobytu cizinců, nerespektoval uložené správní vyhoštění a vykonával nelegální práci. Stěžovatelovu žádost o udělení mezinárodní ochrany žalovaný označil za účelovou. Zvláštní opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu žalovaný označil v případě stěžovatele za nedostatečná. Žalovaný proto Nejvyššímu správnímu soud navrhl, aby kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud hodnotí kasační stížnost jako přípustnou, neboť byla podána osobou oprávněnou ve smyslu ustanovení § 102 s. ř. s. Kasační stížnost není nepřípustná ani z jiných důvodů plynoucích z ustanovení § 104 s. ř. s.

[9] Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.) zabýval otázkou, zda rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný.

[11] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Tuto vadu způsobuje skutečnost, že krajský soud neshledal napadené správní rozhodnutí nepřezkoumatelným, ačkoliv rozhodnutí žalovaného takové vady vykazuje a krajský soud byl povinen k nim v tomto případě (viz níže) přihlédnout z úřední povinnosti.

[12] Otázkou povinnosti přezkumu nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí soudem z úřední povinnosti se opakovaně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů je důvodem ke zrušení rozhodnutí, a to bez jednání [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Z možnosti krajského soudu zrušit správní rozhodnutí bez jednání pro vady uvedené v § 76 odst. 1 s. ř. s. ovšem automaticky nevyplývá povinnost postupovat tak z moci úřední, tj. i bez žalobní námítky na danou vadu poukazující. Soudní řád správní totiž výslovně předpokládá postup z moci úřední v tomto kontextu pouze v případě nicotnosti správního rozhodnutí (§ 76 odst. 2 s. ř. s.). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu však v usnesení ze dne 15. ledna 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS konstatoval: „Z povahy vady pak postup z moci úřední přichází v úvahu i u vad spočívajících v nepřezkoumatelnosti podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to proto, že nepřezkoumatelnost brání zpravidla věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti žalobních námitek.“ Citovaná pasáž se však posléze stala předmětem dalšího výkladového sporu. Rozšířený senát proto v usnesení ze dne 8. března 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, č. 2288/2011 Sb. NSS, upřesnil, že krajský soud může, resp. musí z úřední povinnosti zrušit správní rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost v těch případech, kdy tato vada brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (bod 15).

[13] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v nyní projednávané věci nastala zmíněná situace, kdy měl krajský soud z úřední povinnosti přihlédnout k nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Podstatná část stěžovatelovy obrany v žalobě totiž spočívala v žalobním bodu, v němž stěžovatel tvrdil, že nebyla naplněna hypotéza ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, tedy že není důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Stěžovatel v žalobě poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž pro naplnění obav z nebezpečí pro veřejný pořádek nepostačuje skutečnost, že osoba pobývá na území ČR nelegálně a za současného nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění. Právě způsob, jakým žalovaný v napadeném rozhodnutí odůvodnil obavy, že by stěžovatel mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, byl nepřezkoumatelný.

[14] Žalovaný odůvodnil naplnění podmínek § 46a odst. 1 písm. c) s. ř. s. toliko následujícími skutečnostmi: (1) stěžovatel *„vědomě nerespektoval povinnost vycestovat z území schengenského prostoru po skončení platnosti jeho víza a pobýval na území ČR nelegálně,“* (2) *„následně nerespektoval ani správní rozhodnutí Policie ČR o vyhoštění,“* (3) *„cizincem podaná žádost o mezinárodní ochranu je z pohledu správního orgánu podána účelově, pouze s cílem oddálit možnost svého vyhoštění z území ČR,“* (4) *„u jmenovaného lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR, což prokázal mj. i páchanou trestnou činností.“*

[15] Za nepřezkoumatelný považuje Nejvyšší správní soud čtvrtý důvod, tj. nerespektování právního řádu ČR prokázané páchanou trestnou činností. Žalovaný totiž nijak neodůvodnil a nespecifikoval, o jakou trestnou činnost se mělo jednat. Samotné rozhodnutí žalovaného žádné informace o tom, jakou trestnou činnost má žalovaný na mysli, neobsahuje. Žádné indicie v tomto ohledu neposkytují ani ostatní informace založené ve správním spisu. Jediná zmínka o „trestné činnosti“ se nachází v narativní části napadeného rozhodnutí žalovaného v souvislosti s tím, že se stěžovatel nerespektováním správního vyhoštění dopustil jednání majícího znaky trestného činu maření výkonu předního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. I kdyby měl žalovaný onou páchanou trestnou činností na mysli právě tuto okolnost – což z odůvodnění rozhodnutí ovšem vůbec není jasné a seznatelné – je třeba upozornit, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 10. března 2016, č. j. 5 Azs 2/2016 - 30, nebo ze dne 19. dubna 2016, č. j. 6 Azs 31/2016 - 40) jsou obdobné úvahy žalovaného (či jiných správních orgánů) o tom, že stěžovatel nerespektováním rozhodnutí o správním vyhoštění naplnil znaky skutkové podstaty trestného činu podle § 337 trestního zákoníku, v rozporu s principem presumpce neviny (čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Stát nemůže se stěžovatelem jednat jako s osobou vinnou z trestného činu, pokud o vině pravomocně nerozhodl soud (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 27. ledna 2016, sp. zn. I. ÚS 1965/15). Rozhodnutí žalovaného ani ostatní listiny založené ve správním spisu však neobsahují žádnou informaci o tom, že by byl stěžovatel odsouzen, dokonce ani jen stíhán za trestnou činnost. Z rozhodnutí Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 3. února 2016, č. j. KRPA-44059-14/ČJ-2016-000022, které je založeno ve správním spisu, se naopak podává, že v souvislosti s podezřením ze spáchání trestného činu podle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku byl o zjištěných skutečnostech informován

pokračování

obvodní státní zástupce pro Prahu 8, který však nedal souhlas se zadržením cizince a s vedením zkráceného přípravného řízení.

[16] Žalovaný tedy zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť ani náznakem nespecifikoval, o jakou páchanou trestnou činnost stěžovatele, která měla zavdat obavám ze stěžovatelova nebezpečí pro veřejný pořádek, se mělo jednat. Nejvyšší správní soud současně dospěl k závěru, že se jednalo o vadu, která bránila přezkumu výše uvedené žalobní námitky stěžovatele, a to o vadu takové intenzity, pro kterou rozhodnutí mělo být zrušeno.

[17] Nejvyšší správní soud totiž postupně rozebral jednotlivé důvody, jimiž žalovaný odůvodnil stěžovatelovu eventuální nebezpečnost pro veřejný pořádek, a dospěl k závěru, že trestná činnost stěžovatele musela představovat zásadní důvod, neboť ostatní důvody jsou spíše „slabé“ či dokonce nerelevantní. Co se týče prvních dvou důvodů (nelegální pobyt a nerespektování správního vyhoštění), z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že samotná skutečnost, že žadatel o mezinárodní ochranu pobýval na území ČR nelegálně a nerespektoval pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění, nepostačuje k závěru o tom, že tento žadatel představuje nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Pojem nebezpečí pro veřejný pořádek je totiž třeba vykládat tak, že zahrnuje toliko jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. března 2016, č. j. 5 Azs 2/2016 - 30 a judikaturu tam citovanou). Konkrétně v rozsudku ze dne 5. února 2014, č. j. 1 Azs 21/2013 - 50 Nejvyšší správní soud uvedl, že *„samotná skutečnost nelegálního pobytu a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. v obecné rovině nedodržování předpisů upravujících pobyt cizinců na území České republiky, v souladu s výše citovanou judikaturou nemůže představovat skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.“* První dva okruhy důvodů tedy samy o sobě nemohly naplňovat zákonné podmínky pro zbavení stěžovatele osobní svobody.

[18] Třetí důvod – účelově podaná žádost o mezinárodní ochranu – není z pohledu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu relevantní, neboť se s daným zákonným ustanovením zcela míjí. Na případy, kdy byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, dopadá speciální ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud se ostatně neubráníl jistému podivení, proč žalovaný nepostupoval v nyní projednávané věci právě podle posledně citovaného ustanovení, ačkoliv bylo v době vydání rozhodnutí žalovaného již účinné. Důvod zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byl přijat právě v reakci na nadužívání důvodu podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu i v případech, kdy nebylo dáno *„skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.“* (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. března 2016, č. j. 5 Azs 2/2016 - 30). Po vzoru čl. 8 odst. 3 písm. d) nové přijímací směrnice byl do zákona o azylu doplněn skutečný důvod pro zajištění cizinců, resp. žadatelů o mezinárodní ochranu v uvedených případech, má-li zajištění po podání žádosti o mezinárodní ochranu pokračovat právě v režimu zákona o azylu. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, ve znění účinném od 18. prosince 2015, tedy *„[m]inisterstvo může v případě nutnosti rozhodnout*

o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“ V daném případě lze proto poznamenat, že účelovost podání žádosti o mezinárodní ochranu s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění představuje samostatný důvod pro zajištění podle § 46a zákona o azylu. Pokud se však žalovaný, který je mimochodem ústředním správním úřadem ve věcech cizinců a uprchlíků [§ 12 odst. 1 písm. h) zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů] a byl iniciátorem předmětné novely zákona o azylu, která nový důvod zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zavedla, rozhodl postupovat podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, tížila ho povinnost řádně odůvodnit, že stěžovatel může představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, tedy skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Je nutno si totiž uvědomit, že ve hře je ústavně garantované základní právo – osobní svoboda: „Nikdo nesmí být stíhán nebo zbaven svobody jinak než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon (čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), nikdo, tedy ani cizinec. Osobní svoboda je pod přísnou ochranou soudní moci. Nelze od soudu v tomto kontextu očekávat, že bude za žalovaného opravovat právní kvalifikaci pro omezení osobní svobody žalobce či domýšlet další důvody, pro které by bylo možné žalobcovu osobní svobodu omezit „lépe“ nebo podle přílehlavějších ustanovení.

[19] S ohledem na pojednání o prvních třech skupinách důvodů pro naplnění podmínek ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, které žalovaný uplatnil, tedy nelze než dovodit, že čtvrtý důvod – údajná páchaná trestná činnost – představoval pro žalovaného zásadní důvod pro závěr, že stěžovatel je nebezpečím pro veřejný pořádek. První dva důvody totiž samy o sobě podmínky nenaplní, jak bylo řečeno, a třetí důvod je v rámci daného zákonného ustanovení nerelevantní. Ostatně právě páchaná trestná činnost v obecné rovině představuje významný indikátor naplnění podmínek § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu s v řadě případů byla trestná činnost cizince zásadním důvodem pro naplnění obav z nebezpečí pro veřejný pořádek (srov. např. rozsudek ze dne 12. února 2016, č. j. 5 Azs 16/2016 - 32 či ze dne 20. května 2015, č. j. 10 Azs 85/2015 - 29). Vzhledem k tomu, že žalovaný pojednal o údajné páchané trestné činnosti stěžovatele zcela nepřezkoumatelným způsobem, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že tato okolnost bránila krajskému soudu v přezkumu žalobní námitky, podle níž stěžovatel nepředstavoval nebezpečí pro veřejný pořádek. Krajský soud proto zatížil svůj rozsudek vadou, neboť měl v takovém případě sám z úřední povinnosti rozhodnutí žalovaného zrušit pro nepřezkoumatelnost v intencích výše citovaného usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. března 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, č. 2288/2011 Sb. NSS.

[20] Vzhledem k charakteru vady rozhodnutí žalovaného, v jejímž důsledku nelze přezkoumat naplnění zákonných podmínek pro zbavení osobní svobody jako takové, se Nejvyšší správní soud již nezabýval otázkami, jako je délka zajištění či možnost uložení zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu, neboť tyto otázky jsou závislé na zodpovězení předchozí otázky, kterou žalovaný zdůvodnil nepřezkoumatelným

pokračování

způsobem. Nejvyšší správní soud proto ani nemohl další námitky stěžovatele věcně přezkoumat.

[21] Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo než rozsudek krajského soudu zrušit, protože byl zatížen vadou nepřezkoumatelnosti, k níž musel Nejvyšší správní soud přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost než zrušit rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k případnému dalšímu řízení.

IV. Náklady řízení

[22] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Stěžovatel měl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. mu tedy přísluší právo na náhradu nákladů řízení. Ze spisu krajského soudu ani Nejvyššího správního soudu však nevyplývá, že by stěžovateli v řízení o kasační stížnosti či v řízení před krajským soudem jakékoliv důvodně vynaložené náklady vznikly; i vzhledem k zákonnému osvobození stěžovatele od placení soudních poplatků a ustanovení zástupce soudem tak stěžovateli žádnou náhradu nákladů řízení před krajským soudem ani před Nejvyšším správním soudem nelze přiznat.

[23] Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který byl soudem ustanoven k ochraně práv stěžovatele, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Nejvyšší správní soud ustanovil stěžovateli usnesením ze dne 6. dubna 2016, č. j. 6 Azs 71/2016 - 21 zástupce Mgr. Bc. Michaela Kise, advokáta. Stěžovatelův zástupce provedl v řízení před Nejvyšším správním soudem dva úkony právní služby, a to převzetí zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a písemné podání soudu ve věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, kterým bylo podání kasační stížnosti. Za jeden úkon právní služby náleží odměna ve výši 3.100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu, a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu; za dva úkony právní služby tedy ustanovenému zástupci náleží 6.800 Kč a dále částka odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem tedy 8.228 Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2016

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu